

DOLOŽKA ZLUČITELNOSTI
návrhu zákona s právom Európskej únie

1. Predkladateľ návrhu zákona:

Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky

2. Názov návrhu zákona:

Návrh zákona o zabezpečení ochrany fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane osobných údajov)

3. Predmet návrhu zákona je upravený v práve Európskej únie:

a) v primárnom práve

- čl. 6 a čl. 39 Zmluvy o Európskej únii
- čl. 16 Zmluvy o fungovaní Európskej únie
- čl. 8 Charty základných práv Európskej únie

b) v sekundárnom práve

- nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 4. 5. 2016) v platnom znení
- Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV (Ú. v. EÚ L 119, 4. 5. 2016) v platnom znení.
- Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúca sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, 31.7.2002; Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 13/zv. 29) v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 (Ú. v. EÚ L 105, 13. 4. 2006) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, 18. 12. 2009)

Gestor:

Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky

c) v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie

- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-212/13 František Ryneš proti Úrad pro ochranu osobních údajů (2014)

Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

„Článok 3 ods. 2 druhá zarážka smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov sa má vykladať v tom zmysle, že prevádzkovanie kamerového systému umiestneného fyzickou osobou na jej rodinnom dome na účely ochrany majetku, zdravia a života majiteľov domu, ktorý umožňuje obrazový záznam osôb ukladaný do nahrávacieho zariadenia, na ktorom sa záznam priebežne nahráva na harddisk, pričom tento systém sníma tiež verejné priestranstvo, nepredstavuje spracovanie údajov na výkon výlučne osobných alebo domácich činností v zmysle tohto ustanovenia.“

- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-230/14 Weltimmo s.r.o. proti Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (2015)

Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

„1. Článok 4 ods. 1 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje uplatnenie právnej úpravy týkajúcej sa ochrany osobných údajov iného členského štátu, ako je členský štát, v ktorom je prevádzkovateľ spracúvajúci tieto údaje zapísaný, pokiaľ tento prevádzkovateľ na území prvého členského štátu vykonáva prostredníctvom stálej prevádzkarne hoci aj minimálnu skutočnú a efektívnu činnosť.

Na účely určenia, či je to tak, môže vnútroštátny súd za okolností, akými sú okolnosti vo veci samej, zohľadniť najmä skutočnosť, že jednak činnosť prevádzkovateľa spracúvajúceho údaje, v kontexte ktorej sa toto spracovanie vykonáva, spočíva v prevádzkovaní internetových stránok s inzerátmi na nehnuteľnosti, ktoré sa nachádzajú na území tohto členského štátu, v jazyku tohto štátu, a že teda prevažne, či dokonca úplne smeruje do uvedeného členského štátu, a jednak aj skutočnosť, že tento prevádzkovateľ má v uvedenom členskom štáte zástupcu, ktorý je poverený vymáhaním pohľadávok vyplývajúcich z tejto činnosti, ako aj zastupovaním prevádzkovateľa v správnych a súdnych konaniach týkajúcich sa spracovania dotknutých údajov.

Naproti tomu otázka štátnej príslušnosti osôb dotknutých týmto spracovaním údajov nie je relevantná.

2. *V prípade, ak by dozorný orgán členského štátu, na ktorý bola podaná sťažnosť podľa článku 28 ods. 4 smernice 95/46, došiel k záveru, že právom uplatniteľným na spracovanie dotknutých osobných údajov nie je právo tohto členského štátu, ale právo iného členského štátu, mal by sa článok 28 ods. 1, 3 a 6 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že tento dozorný orgán môže vykonávať efektívne intervenčné právomoci, ktoré mu boli priznané článkom 28 ods. 3 uvedenej smernice iba na území svojho vlastného členského štátu. Nemôže teda na základe práva tohto členského štátu uložiť sankcie prevádzkovateľovi spracúvajúcemu tieto údaje, ktorý nie je usadený na tomto území, ale na základe článku 28 ods. 6 tejto smernice musí požiadať dozorný orgán členského štátu, ktorého právo je uplatniteľné, aby zakročil.“*

- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-362/14 Maximilian Schrems proti Data Protection Commissioner (2015)

Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

„Článok 25 ods. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov, zmenenej a doplnenej nariadením (ES) č. 1882/2003 Európskeho parlamentu

a Rady z 29. septembra 2003, v spojení s článkami 7, 8 a 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že rozhodnutie prijaté podľa tohto ustanovenia, akým je rozhodnutie Komisie 2000/520/ES z 26. júla 2000 v súlade so smernicou 95/46 o primeranosti ochrany poskytovanej zásadami bezpečného prístavu a súvisiacimi často kladenými otázkami vydanými Ministerstvom obchodu Spojených štátov amerických, ktorým Európska komisia konštatuje, že tretia krajina zaisťuje primeranú úroveň ochrany, nebráni tomu, aby dozorný orgán členského štátu v zmysle článku 28 tejto smernice v znení zmien a doplnení preskúmal žiadosť osoby v súvislosti s ochranou jej práv a slobôd pri spracovaní osobných údajov, ktoré sa jej týkajú a ktoré boli prenesené z členského štátu do tejto tretej krajiny, ak táto osoba tvrdí, že platné právo a prax v tejto krajine nezaisťujú primeranú úroveň ochrany.“

- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-398/15 Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce proti Salvatore Mannimu (2017)

Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

„Článok 6 ods. 1 písm. e) a článok 12 písm. b) a článok 14 prvý odsek písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov v spojení s článkom 3 prvej smernice Rady 68/151/EHS z 9. marca 1968 o koordinácii ochranných opatrení, ktoré členské štáty vyžadujú od obchodných spoločností na ochranu záujmov spoločníkov a tretích osôb v zmysle druhého odseku článku 58 zmluvy s cieľom zabezpečiť rovnocennosť týchto ochranných opatrení v rámci celého spoločenstva, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2003/58/ES z 15. júla 2003, sa majú vykladať v tom zmysle, že za súčasného stavu práva Únie prislúcha členským štátom určiť, či fyzické osoby uvedené v článku 2 ods. 1 písm. d) a j) tejto poslednej uvedenej smernice môžu od orgánu zodpovedného za vedenie centrálného registra, obchodného registra alebo registra spoločností žiadať, aby na základe konkrétneho posúdenia overil, či je z prevažujúcich a legitímnych dôvodov týkajúcich sa ich osobitnej situácie, po uplynutí dostatočne dlhej lehoty od zrušenia dotknutej spoločnosti výnimočne odôvodnené obmedziť prístup k osobným údajom zapísaným v tomto registri, ktoré sa týkajú týchto fyzických osôb, na tretie osoby, ktoré preukážu osobitný záujem na nahliadnutí do týchto údajov.“

- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-536/15 Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV proti Autoriteit Consument en Markt (ACM) (2017)

Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Článok 25 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica „univerzálnej služby“), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „požiadavky“ uvedený v tomto článku zahŕňa aj žiadosť podniku so sídlom v inom členskom štáte, než je členský štát, v ktorom majú sídlo podniky, ktoré pridelujú telefónne čísla účastníkom, a ktorý požaduje relevantné informácie, ktoré majú tieto podniky k dispozícii na účely poskytovania verejne dostupných telefónnych informačných služieb a služieb telefónnych zoznamov v tomto členskom štáte a/alebo v iných členských štátoch.
2. Článok 25 ods. 2 smernice 2002/22, zmenenej a doplnenej smernicou 2009/136, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby podnik, ktorý prideluje telefónne čísla

účastníkom a ktorý má podľa vnútroštátnej právnej úpravy povinnosť získať od týchto účastníkov súhlas s použitím údajov, ktoré sa ich týkajú, na účely poskytovania telefónnych informačných služieb a služieb telefónnych zoznamov, formuloval túto žiadosť tak, aby uvedení účastníci vyjadrili svoj súhlas s týmto použitím osobitne podľa toho, v ktorom členskom štáte podniky, ktoré by mohli požadovať informácie uvedené v tomto ustanovení, poskytujú tieto služby.“

- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-73/16 Peter Puškár proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Kriminálnemu úradu finančnej správy (2017)

Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. *„Článok 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá podmieňuje podanie súdneho opravného prostriedku osobou, ktorá tvrdí, že sa zasiahlo do jej práva na ochranu osobných údajov zaručeného smernicou Európskeho parlamentu a Rady 95/46/[ES] z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov, predchádzajúcim vyčerpaním opravných prostriedkov dostupných pred vnútroštátnymi správnyimi orgánmi pod podmienkou, že konkrétne postupy uplatnenia týchto opravných prostriedkov neprimerane nezasahujú do práva na účinný prostriedok nápravy pred súdom podľa tohto ustanovenia. Predovšetkým treba, aby predchádzajúce vyčerpanie opravných prostriedkov dostupných pred vnútroštátnymi správnyimi orgánmi nespôsobilo podstatné oneskorenie podania súdneho opravného prostriedku, aby pozastavilo premĺčanie dotknutých práv a aby neviedlo ku vzniku nadmerných nákladov.*
2. *Článok 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vnútroštátny súd zamietol ako dôkazný prostriedok porušenia ochrany osobných údajov priznanej smernicou 95/46 zoznam, akým je sporný zoznam, predložený dotknutou osobou a obsahujúci jej osobné údaje, za predpokladu, že táto osoba získala tento zoznam bez legálneho súhlasu prevádzkovateľa spracovania týchto údajov, ibaže takéto odmietnutie je stanovené vnútroštátnou právnou úpravou a rešpektuje súčasne podstatu práva na účinný prostriedok nápravy a zásadu proporcionality.*
3. *Článok 7 písm. e) smernice 95/46 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni spracovaniu osobných údajov orgánmi členského štátu na účely správy daní a potláčania daňových podvodov, akým je spracovanie, ku ktorému dochádza vytvorením zoznamu dotknutého vo veci samej, bez súhlasu dotknutých osôb, pod podmienkou, na jednej strane, že tieto orgány boli vnútroštátnou právnou úpravou poverené úlohami vo verejnom záujme v zmysle tohto ustanovenia, vytvorenie tohto zoznamu a zápis mien dotknutých osôb do uvedeného zoznamu sú skutočne spôsobilé a nevyhnutné na účely uskutočnenia sledovaných cieľov a existujú dostatočné dôvody domnievať sa, že dotknuté osoby sa nachádzajú v uvedenom zozname oprávnene, a na druhej strane, že všetky podmienky zákonnosti tohto spracovania osobných údajov uložené smernicou 95/46 sú splnené.“*

- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-210/16 Unabhängiges Landeszentrum für Datenschutz Schleswig-Holstein proti Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein GmbH, za prítomnosti: Facebook Ireland Ltd, Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (2018)

Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- „1. Článok 2 písm. d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov sa má vykladať v tom zmysle, že pojem [„prevádzkovateľ“] v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa správcu fanúšikovskej stránky umiestnenej na sociálnej sieti.
 2. Články 4 a 28 smernice 95/46 sa majú vykladať v tom zmysle, že pokiaľ má podnik so sídlom mimo Európskej únie niekoľko prevádzkarní v rôznych členských štátoch, dozorný orgán členského štátu je oprávnený vykonávať právomoci, ktoré mu zveruje článok 28 ods. 3 tejto smernice, voči prevádzkarni tohto podniku nachádzajúcej sa na území tohto členského štátu, hoci na jednej strane na základe rozdelenia úloh v rámci skupiny je táto prevádzkareň zodpovedná len za predaj reklamných priestorov a iné marketingové činnosti na území uvedeného členského štátu a na druhej strane výlučnú zodpovednosť za zber a spracovanie osobných údajov na celom území Únie má prevádzkareň, ktorá sa nachádza v inom členskom štáte.
 3. Článok 4 ods. 1 písm. a) a článok 28 ods. 3 a 6 smernice 95/46 sa majú vykladať v tom zmysle, že keď má dozorný orgán jedného členského štátu v úmysle vykonať voči subjektu usadenému na území tohto členského štátu intervenčné právomoci uvedené v článku 28 ods. 3 tejto smernice z dôvodu porušenia pravidiel týkajúcich sa ochrany osobných údajov, ktorých sa dopustila tretia osoba zodpovedná za spracovanie týchto údajov, ktorá má svoje sídlo v inom členskom štáte, je tento dozorný orgán oprávnený nezávisle od dozorného orgánu tohto posledného uvedeného členského štátu posúdiť zákonnosť takéhoto spracovania údajov a môže vykonávať svoje intervenčné právomoci voči subjektu usadenému na svojom území bez toho, aby predtým požiadal dozorný orgán iného členského štátu, aby zasiahol.“
- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-136/17 GC, AF, BH, ED proti Commission nationale de l'informatique et des libertés (CNIL) za účasti: predsedu vlády, Google LLC, právnej nástupkyňi Google Inc. (2019)

Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- „1. Ustanovenia článku 8 ods. 1 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/[ES] z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov sa majú vykladať v tom zmysle, že zákaz alebo obmedzenia týkajúce sa spracovania osobitných kategórií osobných údajov podľa týchto ustanovení sa s výhradou výnimiek stanovených touto smernicou vzťahujú aj na poskytovateľa vyhľadávača v rámci jeho zodpovedností, kompetencií a možností ako prevádzkovateľa zodpovedného za spracúvanie osobných údajov uskutočnené pri činnosti tohto vyhľadávača, a to v rámci overovania, ktoré tento poskytovateľ vykonáva pod dohľadom príslušných vnútroštátnych orgánov na základe žiadosti dotknutej osoby.
 2. Ustanovenia článku 8 ods. 1 a 5 smernice 95/46 sa majú vykladať v tom zmysle, že poskytovateľovi vyhľadávača v zásade ukladajú povinnosť, s výhradou výnimiek stanovených touto smernicou, vyhovieť žiadostiam o odstránenie odkazov na webové stránky obsahujúce osobné údaje patriace do osobitných kategórií podľa týchto ustanovení.“
- rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-507/17 Google LLC, právna nástupkyňa Google Inc. proti Commission nationale de l'informatique et des libertés (CNIL), za účasti:

Wikimedia Foundation Inc., Fondation pour la liberté de la presse, Microsoft Corp., Reporters Committee for Freedom of the Press a ďalších, Article 19 a ďalších, Internet Freedom Foundation a ďalších (2019).

Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

„Článok 12 písm. b) a článok 14 prvý odsek písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/[ES] z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov, ako aj článok 17 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46 (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), sa majú vykladať v tom zmysle, že pokiaľ poskytovateľ vyhľadávača vyhovie žiadosti o odstránenie odkazov na základe týchto ustanovení, nie je povinný urobiť toto odstránenie vo všetkých verziách svojho vyhľadávača, ale len v jeho verziách zodpovedajúcich všetkým členským štátom, a to v prípade potreby v kombinácii s opatreniami, ktoré spĺňajú zákonné požiadavky a skutočne umožňujú zabrániť alebo prinajmenšom vážne odrádzať používateľov internetu, ktorí uskutočnia vyhľadávanie z jedného členského štátu na základe mena dotknutej osoby, aby v nadväznosti na toto vyhľadávanie mali na základe zoznamu výsledkov prístup k odkazom, ktoré boli predmetom uvedenej žiadosti.“

4. Závazky Slovenskej republiky vo vzťahu k Európskej únii:

a) lehota na prebratie príslušného právneho aktu Európskej únie

- lehota na implementáciu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 4. 5. 2016) v platnom znení – 25. máj 2018

b) informácia o začatí konania v rámci „EÚ Pilot“ alebo o začatí postupu Európskej komisie, alebo o konaní Súdneho dvora Európskej únie proti Slovenskej republike podľa čl. 258 a 260 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v jej platnom znení

- nebolo začaté,

c) informácia o právnych predpisoch, v ktorých sú uvádzané právne akty Európskej únie už prebraté, spolu s uvedením rozsahu tohto prebratia

- zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov - úplné

5. Návrh zákona je zlučiteľný s právom Európskej únie:

- úplne.